

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/6/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5623215209
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vargová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:5623215209.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte v zložení z predsedu senátu JUDr. Jany Vargovej (sudkyne spravodajkyne) a členov senátu JUDr. Jany Kotrčovej a JUDr. Jozefa Šuleka, v spore žalobcu: Všeobecná zdravotná poisťovňa, a. s., so sídlom Panónska cesta 2, Bratislava, IČO: 35 937 874, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. D. XXX, zastúpenému Advokátska kancelária BURIK s. r. o., so sídlom Námestie Svetozára Hurbana Vajanského 2, Martin, IČO: 52 804 364, za účasti intervenienta KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefánikova 17, Bratislava, IČO: 31 595 545, o zaplatenie 3.030,37 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 6C/63/2023-103 zo dňa 17.9.2024, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .
II. Žalovanému proti žalobkyni **p r i z n á v a** náhradu dôvodne vynaložených trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.
III. Intervenientovi proti žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobcu o zaplatenie 3.030,37 Eur s príslušenstvom zamietol, žalovanému a intervenientovi proti žalobkyni priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%. Žalobkyňa uplatnený nárok odôvodnila tým, že žalovaný dňa 05.07.2020 v katastri obce E. nesprávne predchádzal kolónu vozidiel na motocykli zn. BMW s evidenčným číslom A. XXXXX smerom na Martin, pričom došlo k stretu s prednou časťou vozidla zn. Nissan Patrol, evidenčné číslo F. XXXXX, následkom čoho motocykel spadol na ľavú stranu. Pri dopravnej nehode došlo k zraneniu spolujazdkyne sediacej na motocykli za žalovaným, A. B., ktorá utrpela zlomeninu dvoch rebier vpravo, zlomenie bočných výbežkov driekových stavcov, pomliaždenie pľúc a zlomeninu druhej záprstnej kosti ľavej ruky. Skutkový stav poškodenia zdravia bol zistený na základe Oznámenia zdravotnej poisťovni o úraze alebo inom poškodení zdravia vystaveného lekárom Univerzitnej nemocnice Martin dňa 05.07.2020, z elektronickej evidencie dopravných nehôd vedenej policajným zborom a správy Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Martine, odboru kriminálnej polície ČVS: ORP-437/1/VYS-MT-2020 zo dňa 14. 08. 2023. Žalobkyňa vynaložila na zdravotnú starostlivosť poskytnutú svojmu poistencovi celkové náklady vo výške 3 030,37 eura. Výzvou zo dňa 16.05.2022 si žalobkyňa uplatnila u žalovaného náhradu týchto nákladov v lehote do 15 dní odo dňa doručenia výzvy a to v súlade s ustanovením § 9 ods. 7 písm. a) zákona č. 580/2004 Z.z. Žalovaný vyúčtované náklady zdravotnej starostlivosti neuhradil. Skutočnosť, že poškodená, ktorá je manželkou žalovaného a poistenkou žalobkyne, nedala súhlas s trestným stíhaním (v dôsledku ktorého bolo trestné stíhanie pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, 2 písm. a) Trestného zákona uznesením Policajného zboru Martin, odbor kriminálnej polície zo dňa 6.12.2023 podľa § 215 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku s poukazom na § 9 ods. 1 písm. f) Trestného zákona zastavené – poznámka odvolacieho súdu) ešte

neznamená, že žalovaný nie je zodpovedný za jej zranenie. Vyšetrojúci orgán svoje rozhodnutie opieral o Znalecký posudok č. 102/2022 zo dňa 06.10.2022, v ktorom znalec Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline konštatoval, že primárnou príčinou vzniku dopravnej nehody bola nesprávna technika jazdy vodiča motocykla, ktorý predchádzal kolónu vozidiel aj v priestore križovatky. Žalobkyňa zastávala názor, že zavinené protiprávne konanie žalovaného nie je sporné a nie je potrebné ho vyhodnocovať.

2. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že žalovaný navrhol žalobu zamietnuť ako nedôvodnú. Civilný súd nemá oprávnenie vyhodnocovať údajné protiprávne konanie spočívajúce v spáchaní priestupku. Napriek absencii právomoci civilného súdu, posudzovať protiprávnosť konania žalovaného dodal, že dôkazné bremeno spočívajúce v preukázaní zavineného protiprávneho konania je na žalobkyni. Zo znaleckého posudku predloženého samotným žalovaným č. 11/2021 zo dňa 14.8.2021 vyplýva, že vodič vozidla Nissan mohol dopravnej nehode zabrániť inou technikou jazdy, keď skôr ako s vozidlom vošiel z vedľajšej cesty do jazdnej dráhy motocykla BMW, ktorý jazdil po vozovke hlavnej cesty, má sa presvedčiť, či dá prednosť v jazde po hlavnej ceste. Zároveň z uvedeného posudku vyplýva, že nehode mohol zabrániť aj vodič vozidla značky Opel, a to tak, že ak chcel umožniť vojdenie vozidla Nissan do vozovky hlavnej cesty a jeho odbočenie doľava, mal sa presvedčiť, či vodič vozidla Nissan dá prednosť vozidlám jazdiacim po hlavnej ceste. Bezprostrednou technickou príčinou dopravnej nehody bolo podľa znalca to, že vodič vozidla Nissan vytvoril náhlu prekážku motocyklu BMW. Vozidlo nachádzajúce sa za vozidlom Opel sa po náhlom zastavení vozidla Opel natlačilo na neho tak, že žalovaný sa nemohol za vozidlo Opel zaradiť a tak ani nemal inú možnosť ako miestom prejsť. K právnemu posúdeniu zavinenia žalovaný udáva, že z ustálenej rozhodovacej praxe vyplýva, že pri obdobnom strete vozidiel je zásadne zodpovedný vodič, ktorý na cestu vošiel z miesta mimo cesty alebo do križovatky vošiel z vedľajšej cesty. Samotná okolnosť, že vodič, ktorý má prednosť v jazde, spácha priestupok, nič nemení na povinnosti vodiča prichádzajúceho z miesta mimo cestu, resp. z vedľajšej cesty dať prednosť v jazde vodičovi na hlavnej ceste. Ak sa porovnávajú povinnosti oboch vodičov, je povinnosť dať prednosť v jazde kvalitatívne vyšším stupňom povinnosti, než v tomto prípade vytykávané „nesprávne predchádzanie kolóny vozidiel“. Žalovaný je toho názoru, že práve vodič vozidla zn. Nissan porušil ust. § 3 ods. 2 písm. a), § 19 ods. 1, 2, § 20 ods. 1, 2 zákona o cestnej premávke. Žalovaný sa v konaní tiež bránil námietkou premĺčania. Najneskôr sa o všetkých potrebných údajoch ohľadne identifikácie nehody dozvedela žalobkyňa mesiac nasledujúci po dni nehody, to znamená v mesiaci august 2020. Z oznámenia zdravotnej poisťovni vyplýva, že žalobkyňa sa najneskôr 18.08.2020 dozvedela o podstatných skutkových okolnostiach, ktoré môžu viesť k záveru o zodpovednosti konkrétneho subjektu, čo je podľa súdnej praxe vo vzťahu k označeniu (potenciálne) zodpovednej osoby postačujúce.

3. Intervenient na strane žalovaného, v konaní pred súdom prvej inštancie prezentoval názor, že na základe rozhodnutia orgánu činného v trestnom konaní nie je možné definitívne ustáliť, že žalovaný svojím zavineným konaním porušil právnu povinnosť, ktorá spôsobila následok klientke žalobkyne. Ide len o subjektívne hľadisko orgánov činných v trestnom konaní, ktoré, aby sa mohlo považovať za preukázané, muselo by prísť k jeho potvrdeniu súdom.

4. Súd prvej inštancie mal vo veci preukázané, že uznesením vyšetrovateľa zo dňa 27.02.2023, ČVS: ORP-437/1-VYS-MT-2020 bolo žalovanému vznesené obvinenie pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, 2 písm. a) Trestného zákona, ktorým mal svojej manželke A. B. z nebanlivosti spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví a to závažným spôsobom konaním tým, že porušil dôležitú povinnosť uloženú podľa zákona. Žalobkyňa si v trestnom konaní listom zo dňa 13.05.2022 uplatnila nárok na úhradu nákladov za poskytnutú zdravotnú starostlivosť v celkovej výške 3030,37 eur a následnou výzvou zo dňa 16.05.2022 si tento nárok uplatnila aj voči žalovanému a intervenientovi. Trestné stíhanie žalovaného bolo nakoniec zastavené ako neprípustné, pretože poškodená na trestné stíhanie nedala súhlas.

5. Súd prvej inštancie vec právne posúdil v intenciách ust. § 9 ods. 7 písm. c) zák. č. 580/2004 Z.z. o zdravotnom poistení. Konštatujúc, že predpokladom úspešného domáhania sa nároku zdravotnej poisťovne na úhradu nákladov za poskytnutú zdravotnú starostlivosť je preukázanie zavineného protiprávneho konania žalovaného, v príčinnej súvislosti s ktorým došlo k úrazu alebo inému poškodeniu zdravia u poistenca zdravotnej poisťovne. V predmetnej veci síce bolo žalovanému vznesené obvinenie pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, 2 písm. a) Trestného zákona, ktorým došlo k poškodeniu zdravia poškodenej – manželky žalovaného, avšak trestné konanie bolo právoplatne zastavené ako neprípustné, nakoľko poškodená A. B., ktorej bola v dôsledku spáchania skutku spôsobená ťažká ujma na zdraví, nedala súhlas na trestné stíhanie jej manžela – žalovaného. Z uvedeného dôvodu tak v trestnom konaní nebolo konštatované zavinené protiprávne konanie žalovaného. Vzhľadom k tomu, že k poškodeniu zdravia poistenkyne žalobkyne došlo pri dopravnej

nehode, zavinené protiprávne konanie by mohlo preukazovať aj právoplatné rozhodnutie o spáchaní priestupku, ktorá skutočnosť ale v tomto spore nebola ani len tvrdená. Len samotné vznesenie obvinenia žalovanému ešte neznamená taký záver, že práve jeho účasť na dopravnej nehode, ktorá bola podľa znaleckých posudkov vypracovaných v trestnom konaní viac menej dôsledkom nesprávnych rozhodnutí vodičov troch vozidiel, bola ako jediná v príčinnej súvislosti s poškodením zdravia manželky žalovaného. Zavinené protiprávne konanie predpokladané citovaným ustanovením môže byť pri poškodení zdravia pri dopravnej nehode konštatované len v prípade spáchania trestného činu alebo priestupku proti pravidlám cestnej premávky. Z ustanovenia § 193 CSP pritom vyplýva, že civilný súd nemá právomoc posudzovať, či bol alebo nebol spáchaný trestný čin alebo priestupok a zisťovať kto ho spáchal, ale je týmto závermi viazaný rozhodnutím príslušných orgánov, čiže v danom prípade buď právoplatným rozsudkom alebo trestným rozkazom o vine žalovaného alebo právoplatným rozhodnutím o priestupku žalovaného. Nakoľko naplnenie tejto podmienky nebolo preukázané, súd prvej inštancie žalobu zamietol ako nedôvodnú.

6. Súd prvej inštancie zároveň konštatoval, že ani skutočnosť, ak žalovaný porušil právnu povinnosť, vyplývajúcu zo zákona o cestnej premávke, nie je v danom prípade rozhodujúca. Za situácie, ak pri dopravnej nehode dochádza nielen ku kolízii vozidiel, ale aj kolízií porušení pravidiel premávky vodičmi týchto vozidiel, je pre žalobkyňu nevyhnutné v konaní preukázať, že práve protiprávne konanie žalovaného je v bezprostrednej a jedinej príčinnej súvislosti s poškodením zdravia poistenkyne žalobkyne. V tomto smere však nebolo navrhnuté žiadne dokazovanie, pričom záver, že za dopravnú nehodu je výlučne zodpovedný žalovaný, ktorému ako vodičovi na hlavnej ceste nedalo prednosť vozidlo vychádzajúce z vedľajšej cesty, sa súdu prvej inštancie javil ako pomerne odvážny.

7. Vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania súd prvej inštancie uviedol, že vzhľadom k tomu, že doposiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté, kto je za dopravnú nehodu zodpovedný, žalobkyňa ani nemohla začať plynúť dvojiročná subjektívna premlčacia doba na uplatnenie si predmetného nároku upravená ustanovením § 21 ods. 5 zákona č. 580/2004 Z.z.

8. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie s poukazom na ust. § 255 ods. 1 v spojení s ust. § 262 ods. 2 CSP.

9. Včas podaným odvolaním domáha sa žalobkyňa zmeny napadnutého rozsudku tak, že odvolací súd žalobe v celom rozsahu vyhovie, resp. zrušenia a vrátenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

10. Prioritne namieta porušenie práva na spravodlivý proces, spočívajúcom vo vykonaní pojednávania v neprítomnosti žalobkyne, ktorá sa ospravedlnila náhlym akútnym zhoršením zdravotného stavu poverenej zamestnankyne. Podľa predloženého vyjadrenia ošetrojúceho lekára jej stav si vyžadoval kľud mimo verejného priestoru.

11. Žalobkyňa namieta záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého žalobkyňa nepreukázala zavinené protiprávne konanie žalovaného, v príčinnej súvislosti s ktorým došlo k úrazu alebo inému poškodeniu zdravia u poistenky žalobkyne. Z právoplatného uznesenia Okresného riaditeľstva policajného zboru sp.zn. ČVS: ORP-437/1-VYS-MT-2020 zo dňa 6.12.2023 vyplýva, že žalovaný svojím konaním porušil ust. § 15 ods. 5 písm. g) s poukazom na § 137 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke, čím inému z nedbanlivosti spôsobil ťažkú ujmu na zdraví závažnejším spôsobom konania, tým, že porušil dôležitú povinnosť uloženú podľa zákona. Orgán činný v trestnom konaní vyvodil tento záver aj zo znaleckých posudkov, najmä zo znaleckého posudku vypracovaného znaleckou inštitúciou Ústavom súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline č. 102/2022 zo dňa 6.10.2022. Znalec záveruje, že technickou príčinou dopravnej nehody sú prvky nehodového deja, ktoré vznikli v rozpore s technickým výkladom pravidiel cestnej premávky a ktoré buď vyvolali kolíznu situáciu, alebo znemožnili zabrániť nehode. Vodičovi motocykla bol zistený nesprávny prvok v jeho technike jazdy. Vodič motocykla predchádzal kolónu vozidiel aj v priestore križovatky. Týmto vodič motocykla znemožnil včasné spozorovanie vjazdu vozidla Nissan a aj vodičovi vozidla Nissan rozhľadové pomery nedovoľovali včas spozorovať motocykel. Znalec v ďalšom konštatoval, že primárnou príčinou vzniku dopravnej nehody bola nesprávna technika jazdy vodiča motocykla, ktorý predchádzal kolónu vozidiel aj v priestore križovatky, čím znemožnil vodičovi vozidla Nissan včasné spozorovanie motocykla, a teda aj úpravu techniky jazdy tak, aby dokázal nehode zabrániť. Dôvodom bola práve nesprávna technika jazdy vodiča motocykla. Žalobkyňa uvádza, že označené uznesenie vyšetrovateľa stalo sa právoplatným, a teda je v zmysle § 193 tretia veta Civilného sporového poriadku, pre civilný súd záväzná. Žalobkyňa uvádza,

že trestné stíhanie bolo zastavené len z dôvodu, že manželka žalovaného nedala súhlas k trestnému stíhaniu v zmysle § 211 ods. 1 Trestného poriadku. Uvedené však neznamená, že žalovaný nie je zodpovedný za zavinenie dopravnej nehody a zranenie poškodenej.

12. Žalobkyňa ďalej poukazuje na úpravu zák. č. 581/2004 Z.z. o zdravotných poisťovniach a v nadväznosti na uvedené konštatuje, že je v kompetencii revízných lekárov posúdenie dôvodnosti poskytnutia toho ktorého výkonu zdravotnej starostlivosti. Revízny lekár je odborne znalá osoba, ktorá vykonáva kontrolnú činnosť v zmysle zákona. Činnosť revízneho lekára nemožno bez reálneho preukázania jeho prípadného pochybenia alebo zneužitia právomoci spochybňovať, ako to čini žalovaný. Tvrdenia žalovaného, že žalobkyňa nepreukázala liečebné náklady, vynaložené v súvislosti so zavineným protiprávnym konaním žalovaného považuje žalobkyňa za účelové.

13. Žalobkyňa sa ďalej nestotožňuje s námietkou premlčania vznesenou žalovaným. Podľa jej mienky nárok na úhradu liečebných nákladov nie je premlčaný. V danej súvislosti poukazuje na § 21 ods. 5 zák. č. 580/2004 Z.z., v zmysle ktorého právo zdravotnej poisťovne uplatniť si náklady zdravotnej starostlivosti podľa § 9 ods. 7 písm. c) premlčí sa uplynutím dvoch rokov odo dňa, keď sa zdravotná poisťovňa dozvie, kto poškodenie zdravia spôsobil, najneskôr uplynutím desiatich rokov odo dňa úhrady nákladov za poskytnutú zdravotnú starostlivosť. Žalobkyňa dozvedela sa až zo zmieňovaného právoplatného uznesenia vyšetrovateľa o tom, kto poškodenie zdravia poistenky spôsobil. Okrem toho si žalobkyňa uplatnila svoje právo na náhradu nákladov zdravotnej starostlivosti aj v predmetnom trestnom konaní, a to svojím podaním RP 20340050 zo dňa 13.05.2022, čím došlo k zastaveniu plynutia premlčacej lehoty na uplatnenie práva v civilnom konaní.

14. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne stotožňuje sa so skutkovými a právnymi závermi obsiahnutými v napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie. Poukazuje na ust. § 193 a § 194 CSP, z ktorých vyplýva, že súd v civilnom procese nesmie sám prejudiciálne posúdiť, či bol spáchaný trestný čin, priestupok či iný správny delikt. Pokiaľ žalobkyňa v odvolaní namieta, že podľa jej názoru je uznesenie o vznesení obvinenia i napriek zastaveniu trestného stíhania záväzným, pretože sa stal právoplatným, toto je v rozpore s platným právom. Akceptácia záveru žalobkyne by (neprijateľne) znamenala, že ani oslobodenie spod obžaloby vlastne nič neznamená, keďže uznesenie o vznesení obvinenia zostalo právoplatné a civilné súdy sú viazané tým, čo sa v ňom uvádza. V ďalšej časti vyjadrenia žalovaný poukazuje na rozhodovaciu prax odvolacích súdov, ako aj rozhodnutia Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu SR, predovšetkým rozhodnutie 1VCdo/2/2022 zo dňa 24.10.2022, v intenciách ktorého pre priznanie nároku na náhradu škody voči štátu sa dokonca nevyžaduje ani splnenie podmienky podať riadny opravný prostriedok proti uzneseniu o vznesení obvinenia, ak bol žalobca spod obžaloby v trestnom konaní oslobodený.

15. Pokiaľ žalobkyňa odvodzuje svoj základ nároku z uznesenia o vznesení obvinenia, resp. skutkovo z toho, že žalovaný údajne nesprávne predchádzal kolónu vozidiel, následne došlo k stretu prednej časti iného vozidla a jeho motorky, pričom pri nehode jeho manželka utrpela ako spolujazdec zranenia, v dôsledku čoho im bola poskytnutá zdravotná starostlivosť, tak civilný súd nemôže z takéhoto skutkového základu nárok priznať, pretože by musel konštatovať porušenie pravidiel cestnej premávky, a teda konštatovať spáchanie priestupku, čo s poukazom na § 193 CSP nie je možné, tak ako v rozhodnutí zrozumiteľne vysvetlil súd prvej inštancie.

16. Žalobkyňa v súdom stanovenej lehote repliku k vyjadreniu žalovaného nepodala.

17. Intervenient na strane žalovaného ostal v odvolacom konaní nečinný.

18. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 ods. 1 CSP) po zistení, že odvolanie podal subjektívne legitimovaný účastník konania (§ 359 CSP) v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP) preskúmal rozhodnutie v medziach daných dôvodmi odvolania (§ 380 CSP) v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a následne bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) rozsudok súdu prvej inštancie pri aplikácii § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny.

19. Odvolací súd po oboznámení sa s odôvodnením odvolaním napadnutého rozhodnutia, ako aj rozhodnutiu predchádzajúceho konania, konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu, potrebnom na vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie vrátane výroku o náhrade trov konania náležite odôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia konajúceho súdu prvej inštancie, a preto naň v podrobnostiach poukazuje (§

387 ods. 2 CSP). Uvedené bolo tiež dôvodom pomerne rozsiahleho opisu dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie v rozhodnutí odvolacieho súdu.

20. Žalobkyňa v odvolacom konaní nevzniesla žiadne nové relevantné námietky, s ktorými by sa už nebol vypořiadal súd prvej inštancie pri rozhodovaní vo veci samej a opätovné zdôvodnenie ich neopodstatnenosti pre rozhodnutie v tejto veci aj odvolacím súdom by bolo len nehospodárnym opakovaním už vyčerpávajúceho zdôvodnenia poskytnutého sporovým stranám súdom prvej inštancie v odôvodnení napádaného rozhodnutia. Súčasne v danej súvislosti je potrebné poznamenať, že Ústavný súd Slovenskej republiky v zhode s rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva stabilne judikuje, že povinnosť súdu odôvodniť rozhodnutie neznamená automaticky povinnosť poskytnúť podrobnú odpoveď na každý nastolený argument. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver, že z tohto aspektu je plne realizované zákonné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. sp.zn. II. ÚS 44/03, I. ÚS 117/05, III. ÚS 191/2013). Je potrebné poznamenať, že do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (obdobne sp.zn. IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamená ani to, aby účastník konania bol pred všeobecným súdom úspešný, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkou a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

21. Na dôvažok k jednotlivým odvolacím námietkam odvolací súd dodáva nasledovné.

22. Odvolaciu námietku žalobkyne, v zmysle ktorej zo strany súdu došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom z dôvodu prejednávania veci v neprítomnosti žalobkyne, napriek ospravedlneniu jej poverenej zamestnankyne, vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú. Z obsahu mailového podania žalobkyne zo dňa 17.9.2024 vyplýva, že žalobkyňa žiada o ospravedlnenie neúčasti poverenej zamestnankyne na pojednávaní vytyčenom na deň 17.9.2024 z dôvodu akútnej zdravotnej indispozície, ktorú preukazuje prílohou mailového podania – lekárskou správou zo dňa 17.9.2024. Podľa ustálenej súdnej praxe, procesný úkon účastníka adresovaný súdu, ktorým (len) žiada o ospravedlnenie svojej neúčasti na nariadenom pojednávaní a (iba) vysvetľuje jej dôvod (hoc dôležitý) bez toho, aby zároveň požiadal o odročenie tohto pojednávania, nemožno považovať za žiadosť účastníka o odročenie súdneho pojednávania v intenciách ust. § 183 CSP (obdobne napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Cdo/345/2012, sp.zn. 3Cdo/1/98 uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov SR pod č. 120/1999). Z uvedeného dôvodu nemožno vyhodnotiť prejednanie veci v neprítomnosti poverenej zamestnankyne žalobkyne, ktorá síce zaslala súdu lekárske potvrdenie o ošetrovaní jej poverenej zamestnankyne, ale nepožiadala súčasne o odročenie pojednávania, považovať za odňatie možnosti konať pred súdom.

23. Odvolací súd ďalej ako nedôvodnú vyhodnotil aj odvolaciu námietku žalobkyne, podľa ktorej súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu záveru, podľa ktorého žalobkyňa nepreukázala zavinené protiprávne konanie žalovaného.

24. Východiskovo odvolací súd k uvedenej námietke udáva, že dôkazná povinnosť predstavuje špecifickú procesnú povinnosť, ktorou je zaťažená sporová strana. Dokazovať je povinný každý, kto v spore niečo tvrdí. Nedodržanie dôkaznej povinnosti a následné neunesenie dôkazného bremena je sankcionované stratou sporu. Vo všeobecnosti preto platí, že dôkaznú povinnosť a s ňou súvisiace dôkazné bremeno má v spore každý, kto dostojí svojej procesnej povinnosti tvrdiť.

25. Podľa § 9 ods. 7 písm. c) zák. č. 580/2004 Z.z. o zdravotnom poistení, zdravotná poisťovňa má právo uplatniť svoj nárok na úhradu nákladov za poskytnutú zdravotnú starostlivosť voči tretej osobe, ak k úrazu alebo inému poškodeniu zdravia u poistenca došlo jej zavinením protiprávnym konaním.

26. Z citovaného zákonného ustanovenia sú zrejmé nasledovné zákonom stanovené predpoklady pre priznanie nároku na úhradu nákladov za poskytnutú zdravotnú starostlivosť:

Ad a) porušenie právnej povinnosti (existencia protiprávneho úkonu),

Ad b) vynaloženie nákladov na poskytnutie zdravotnej starostlivosti voči tretej osobe k úrazu, resp. poškodeniu zdravia ktorej došlo zavineným protiprávnym konaním žalovaného,

Ad c) existencia príčinnej súvislosti medzi protiprávnym úkonom žalovaného a vzniknutými nákladmi na poskytnutie zdravotnej starostlivosti,

Ad d) zavinenie žalovaného.

27. Žalobkyňa za účelom preukázania zavineného porušenia právnej povinnosti žalovaným a existencie príčinnej súvislosti medzi zavineným porušením povinnosti žalovaným a vynaloženými nákladmi na poskytnutie zdravotnej starostlivosti označila/predložila súdu dôkaz - uznesenie Okresného riaditeľstva Policajného zboru, odbor kriminálnej polície Martin, sp.zn. ČVS: ORP-437/1/VYS-MT-2020 zo dňa 27.2.2023, z ktorého má vyplývať, že žalovaný svojím konaním porušil ust. § 15 ods. 5 písm. g) s poukazom na § 137 ods. 1 zák. č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov čím inému z nedbanlivosti spôsobil ťažkú ujmu na zdraví závažnejším spôsobom konania tým, že porušil dôležitú povinnosť uloženú podľa zákona. Žalobkyňa v podrobnostiach ohľadne zavinenia poukazuje na úvahu orgánu činného v trestnom konaní, obsiahnutú v odôvodnení predmetného uznesenia, predovšetkým poukaz vyšetrovateľa na znalecký posudok vypracovaný znaleckou inštitúciou Ústavom súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline č. 102/2022 zo dňa 6.10.2022 a skutkové závery, ktoré vyšetrovateľ z vykonaného dokazovania vyvodil. Žalobkyňa zastáva názor, že predmetné uznesenie vyšetrovateľa je v zmysle ust. § 193 tretia veta CSP pre civilný súd záväzná.

28. Uvedenú námietku vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú. Prioritne je nutné zdôrazniť, že uznesenie vyšetrovateľa zo dňa 27.2.2023, ČVS: ORP-437/1/VYS-MT-2020 (ktorým bolo žalovanému vznesené obvinenie a začaté trestné stíhanie) nie je rozhodnutím, ktoré má namysli ust. § 193 CSP, t.j. „rozhodnutím príslušného orgánu o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnutelný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ho spáchal“, t.j. rozhodnutím, ktorým by bol civilný súd v intenciách ust. § 193 CSP viazaný.

29. Predmetné právoplatné rozhodnutie vyšetrovateľa „hovorí“ len o tom, že bolo právoplatne vznesené obvinenie voči A. B.. Na tomto závere nemení nič ani skutočnosť, že uznesenie obsahuje aj opis skutku a zákonné pomenovanie trestného činu vrátane poukazu na príslušné ustanovenie Trestného zákona a opis skutočností, ktoré vyšetrovateľovi odôvodňovali vznesenie obvinenia, nakoľko ide o povinné náležitosti uznesenia v intenciách ust. § 206 Trestného poriadku. Podstatným pre posudzovanú vec je, že toto rozhodnutie nie je rozhodnutím o tom, že A. B. trestný čin spáchal.

30. Podľa ustálenej judikatúry za takéto rozhodnutie možno považovať len rozhodnutie súdu vo veci samej. Takýto charakter môže mať v trestnom konaní len právoplatný rozsudok trestného súdu, ktorým sa obžalovaný uznáva za vinného (§ 163 a nasl. Trestného poriadku), resp. trestný rozkaz (§ 353 a nasl. Trestného poriadku), prípadne iné rozhodnutie, ktorým sa meritórne končí trestné stíhanie vo veci samej (napr. schválenie dohody o vine a treste - § 334 Trestného poriadku).

31. Naopak, uznesenie o vznesení obvinenia, uznesenie o začatí trestného stíhania alebo rozhodnutie o väzbe nie sú rozhodnutím o tom, že bol spáchaný trestný čin a kto ho spáchal – majú len charakter procesných rozhodnutí umožňujúcich viesť trestné konanie.

32. Napokon je potrebné pre úplnosť dodať, že príslušným orgánom pre rozhodnutie o tom, že bol spáchaný priestupok alebo iný správny delikt, postihnutelný podľa osobitného predpisu a o tom, kto ho spáchal, je v rámci administratívneho trestania príslušný orgán verejnej správy a v rámci preskúmavania zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy samotný správny súd a v rámci trestného konania súd.

33. Súčasne je však potrebné na margo argumentácie druhej strany – žalovaného, ozrejmiť, že samotná skutočnosť, že právoplatné rozhodnutie o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok či iný správny delikt, postihnutelný podľa osobitného predpisu neexistuje, napr. z dôvodu (ako tomu bolo v prejednávanej veci) – neposkytnutia súhlasu poškodeného (§ 211 Trestného poriadku) neznamena, že by sa žalobca nemohol domáhať nároku na priznanie nákladov za poskytnutú zdravotnú starostlivosť poisťencovi. Hypotéza právnej normy je totiž viazaná na preukázanie (a samozrejme tvrdenie) nasledovných právne významných skutočností: Ad 1) poškodenie zdravia poistenca, Ad 2) zavinené protiprávne konanie tretej osoby. Z hypotézy danej normy, teda nepochybne plynie, že v tomto prípade nemusí žalobca nevyhnutne v rámci svojej dôkaznej povinnosti predložiť rozhodnutie o tom, že bol spáchaný trestný čin (resp. priestupok, resp. iný správny delikt postihnutelný podľa osobitného predpisu) a kto ho spáchal. Z hľadiska hypotézy danej normy nie je relevantné, či zavineným protiprávnym konaním vôbec bola naplnená skutková podstata akéhokoľvek trestného činu, resp. priestupku alebo iného správneho deliktu postihnutelného v rámci trestného konania či administratívno-právneho trestania.

34. Práve z uvedeného podstatného dôvodu patrí do kompetencie civilného súdu pri posudzovaní uplatneného nároku podľa § 9 ods. 7 písm. c) zák. č. 580/2004 Z.z. v rámci vykonaného dokazovania posudzovať, či žalovaný dopustil sa, resp. nedopustil zavineného porušenia povinnosti v príčinnej súvislosti s ktorým vznikli žalobcovi náklady za poskytnutú zdravotnú starostlivosť (tak ako je tomu napr. v rámci aplikácie ust. § 420 Občianskeho zákonníka, kedy v rámci konania o nároku na náhradu škody

civilný súd na základe vykonaného dokazovania ustálil, či došlo/nedošlo k zavinenému protiprávnemu konaniu a či práve v príčinnej súvislosti s týmto protiprávnym konaním vznikla poškodenému škoda).

35. Pokiaľ by mienil zákonodarca viazať právo na náhradu nákladov za poskytnutú zdravotnú starostlivosť na právne relevantnú skutočnosť – že zavineným protiprávnym konaním došlo k naplneniu skutkovej podstaty trestného činu, priestupku či iného správneho deliktu – bol by takúto okolnosť *expressis verbis* v úprave § 9 ods. 7 písm. c) zák. č. 580/2004 Z.z. uviedol a civilný súd by v takom prípade mohol mať takúto právne relevantnú skutočnosť preukázanú len za pomoci dôkazu – meritórneho rozhodnutia v rámci trestného konania, resp. administratívno-právneho trestania. (viď bod 31. tohto rozsudku).

36. Žalobkyňa však v prejednávanej veci dôkazné bremeno o zavinenom protiprávnom konaní žalovaného (v príčinnej súvislosti s ktorým mala vynaložiť náklady za poskytnutú zdravotnú starostlivosť svojej poistenkyňi) neunesla. Jediným dôkazom, ktorý vo veci označila/predložila, bolo zmieňované uznesenie vyšetrovateľa o vznesení obvinenia. Žalobkyňa nenavrholo pripojiť trestný spis, oboznámiť s obsahom na účely trestného konania vypracovanými znaleckými posudkami, resp. nenavrholo vo veci vykonať znalecké dokazovanie a pod. Súd nebol povinný ale ani oprávnený nahrádzať nedostatok dôkaznej aktivity žalobkyne z úradnej povinnosti, nakoľko uvedené by bolo v príkrom rozpore s princípom rovnosti účastníkov a kontradiktórnosti konania.

37. Na tomto mieste považuje civilný súd za potrebné zdôrazniť, že samotné uznesenie vyšetrovateľa je pre civilný súd len dôkazom o vznesení obvinenia (a o tom, na akom skutkovom základe bolo voči žalovanému vznesené obvinenie). V uznesení obsiahnuté úvahy vyšetrovateľa, ktorými hodnotí obsah jednotlivých znaleckých posudkov je vlastnou úvahou/hodnotením vyšetrovateľa. Civilný súd bez toho, aby mal obsah týchto znaleckých posudkov k dispozícii, nemôže činiť akékoľvek závery ohľadne zavineného protiprávného konania žalovaného a predovšetkým danosti príčinnej súvislosti medzi zavineným konaním žalovaného a vynaloženými nákladmi na poskytnutie zdravotnej starostlivosti. Ako už bolo uvedené, žalobkyňa trestný spis pripojiť nenavrholo, nenavrholo oboznámiť obsah toho ktorého znaleckého posudku, resp. vykonať v civilnom konaní ďalšie znalecké dokazovanie, preto ju „stíha“ sankcia straty sporu v dôsledku neunesenia bremena dôkazného.

38. Záverom odvolací súd dodáva, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (obdobne rozhodnutie IV. ÚS 115/03). Vychádzajúc z uvedených postulátov odvolací súd dodáva, že odvolaciu námietku vo vzťahu k otázke premlčania nároku žalobkyne, resp. výške liečebných nákladov nezodpovedal, nakoľko uvedené pre rozhodnutie vo veci nebolo podstatným. V konaní totiž nebol preukázaný samotný základ žalobkyňou uplatneného nároku.

39. Žalobkyňa síce odvolaním napadla rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu, t.j. aj výrok o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania, ale aj výlučne v súvislosti s ňou tvrdenu nesprávnosťou rozhodnutia vo veci samej (zamietnutím žaloby). Nadväzne potvrdenie rozhodnutia v meritórnej časti zakladá vecnú správnosť (pre viazanosť odvolacieho súdu konkrétnymi odvolacími dôvodmi - § 380 ods. 1 CSP) aj od neho závislého výroku o náhrade trov konania. Len na okraj odvolací súd dopĺňa, že súd prvej inštancie náležite aplikoval zásadu plného úspechu v spore (§ 255 ods. 1 CSP).

40. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP. Odvolateľka – žalobkyňa nebola v tomto štádiu konania (vôbec) úspešná, preto má žalovaný voči nej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v (plnom) rozsahu – 100%. Intervenientovi na strane žalovaného vo vzťahu k žalobkyňi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko intervenient ostal v odvolacom konaní pasívny.

41. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

(§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)